

fet. Det er simpelt hen ikke korrekt, som det også er blevet sagt tidligere. Der er mange eksempler på, at bander bliver dømt, og der er i dag i straffelovens § 80 hjemmel til at forhøje straffen, hvis en forbrydelse begås af flere sammen.

Det eneste eksempel, forslagsstillerne er kommet med, hvor der ikke kan straffes, er Blekingegadebanden. Det er en helt speciel sag, og Enhedslisten skal gerne endnu en gang tage afstand fra, at man bruger politiske argumenter til at begå røverier.

Alle deltagere i røveriet blev idømt lange straffe for det, de havde forsæt til, nemlig røveriet. Men retten var ikke i stand til at bevise, hvem der havde skudt mod den unge betjent, og retten kunne heller ikke bevise, at deltagerne i røveriet havde forsæt til, at der under røveriet kunne blive tale om at skyde mod nogen, og at nogen derfor kunne blive ramt.

Til sidst: Hvis De Konservative i øvrigt er så interesserede i at straffe medvirken til forbrydelse, hvorfor ser man så ikke på den noget besynderlige retstilstand, at danske domstole på skatteområdet afviser at straffe medvirken til skattesnyd, selv i sager hvor der ikke er tvivl om forsættet?

Tom Behnke (FP):

Fremskridtspartiet kan støtte beslutningsforslaget fra Det Konservative Folkeparti. Vi synes, det er et godt forslag.

Det, der jo er blevet fremhævet flere gange, er, at det kun kan lade sig gøre at straffe efter straffeloven, hvis det er sådan, at man kan bevise, at der har været et forsæt eller som minimum et sandsynlighedsforsæt, og det kan jo være ganske svært i visse situationer at bevise dette forsæt. Det har i hvert fald vist sig i praksis, at der er en række sager, hvor det er meget, meget svært at bevise det forsæt, det konkrete forsæt eller sandsynlighedsforsættet, og det har også været meget, meget svært at få personer dømt for det.

Derfor er det hensigtsmæssigt, at der bliver strammet op her, således at man ikke bare under dække af, at man var flere om det, kan slippe for at få en straf.

Det, der er sagen, er jo, at hvis flere går sammen om at begå en forbrydelse i al hemmelighed, som der ikke er nogen, der har kendskab til, gennemfører forbrydelsen, og hvis alle efterfølgende holder mund, vil det næsten være umuligt at bevise et forsæt. Hvordan skal man

kunne bevise, hvad der er aftalt på forhånd, hvis der ikke er nogen, der har været til stede eller overvåret noget? Oftest sker pådømmelse af forbrydere jo ved, at der er nogle, der ikke kan holde deres mund og kommer til at tale over sig. Men hvis man er i stand til professionelt at holde sin mund hele vejen igennem, er det meget, meget, meget svært at få dømt, fordi det er meget, meget svært at løfte bevisbyrden.

Vi har i Fremskridtspartiet den opfattelse, at det i sig selv ikke skal være nok til, at man slipper for at få en straf. Alene det, at handlingen er udført rent faktisk, bør medvirke til, at man får sin straf.

Se f.eks. de autonome, der laver demonstrationer i gaderne. De, der er til stede, kan jo godt være indstillet på, at man skal lave demonstration. Man kan også være indstillet på, at der skal være lidt ballade i gaden. Men hvad så, når der er nogle, der begynder at brække brosten op? Så bør man jo aktivt forhindre, at de fortsætter med denne forbrydelse, for ellers er man selv med. Men selv om forsætbegrebet egentlig ligger der, altså den passive accept, så er der jo ikke nogen, der bliver dømt for det. Og det er det, der er problematisk.

Det, der gør det endnu mere problematisk, er fuldstændig, som forslagsstillerne selv skriver det i forslagets bemærkninger:

»Bandens støtte bevirker, at den enkelte deltager foretager handlinger, som vedkommende ikke ville have foretaget, hvis han eller hun havde været alene. Banden skaber eller forøger således forbrydelsen.«

Det er fuldstændig rigtigt set. Det skal ikke være sådan, at man kan gemme sig i en flok, og så blot det, at man har gemt sig i flokken, gør, at man kan slippe for straf for en faktisk udført kriminel handling.

Derfor støtter vi i Fremskridtspartiet forslaget.

Jann Sjursen (KRF):

Når man læser De Konservatives beslutningsforslag, kan man umiddelbart have sympati for det. For hvem vil ikke gerne være med til at bekæmpe bandekriminalitet og sørge for, at de, som rent faktisk begår alvorlig lovovertrædelse, bliver straffet?

Men man skal da ikke have læst ret meget på B 51, før det går op for én, at forslagsstillerne selv er klar over, at man her bevæger sig ind på et område, som er vanskeligt i forhold til, at man sikrer sig, at almindelige retsikkerheds-